

[Christopherson.]

ning var blevet gennemført, så havde tingene set ganske anderledes ud i dag.

Men regeringen valgte altså den kortsigtede løsning at klare overenskomstsituationen hurtigt og at undgå en konflikt. Så kan man måske nok her med de sidste par ugers udvikling i erindring spørge sig selv, om man altså undgik konflikten, for rent faktisk er det jo sådan, at overenskomstloven nogle steder ikke respekteres. Jeg har forstået, at regeringen, når det drejer sig om buskonflikten, gør, hvad den kan, og jeg vil godt her i dag sige, at det er klart, at her er en helt åbenbar ulovlig konflikt, og mit parti går ud fra, at statsministeren stadig vil gøre alt, hvad han kan, for at få denne konflikt bragt til ophør.

Men det, som er resultatet på det beskæftigelsespolitiske punkt, er jo altså, at vi stadig har en utrolig dårlig ledighedssituation. Tallene for de sidste par måneder er jo, hvis man tager hensyn til sæsonudviklingen, i virkeligheden endnu dårligere end for blot 3-4 måneder siden. Dette bør bekymre os alle, men det bør især bekymre den regering, som ved sin tiltræden afviste mulighederne for en indkomstpoltisk løsning og ligesom tog sin tilflugt til, at blot man stablede den ene udgiftkrævende foranstaltning oven på den anden, så kom beskæftigelsen i gang. Det, der er sagen, er, at hvis vi skal se lyspunkter i situationen på disse to væsentlige områder, så skal vi uden for landets grænser. Så skal vi håbe, at der kommer et internationalt opsving. Vi skal være glade for, at Storbritannien traf en positiv beslutning om at blive i EF, sådan at vi ikke blev ramt af det politiske og økonomiske kaos, der ellers kunne have bredt sig i visse dele af Europa. Det er lyspunkterne i situationen, men det er dog sørgeligt, at vi ikke selv har formået at tilvejebringe nogen af dem.

Der er derfor to ting, som det er nødvendigt at understrege ved afslutningen på denne folketingssamling. Den ene er, at det ikke er lykkedes for regeringen at løse beskæftigelsesproblemet. Det er tværtimod større end på noget tidligere tidspunkt, når man tager årstiden i betragtning. For det andet er det ikke lykkedes for regeringen at fastholde sin forgængers konsekvente sparepolitik. Vi må tværtimod konstatere, at vi nu står på randen af en statsfinansiel krise.

I løbet af de næste par måneder har regeringen lagt det arbejdsprogram op for folkettinget, at vi skal finde udveje for at skaffe mellem 4 og 6 mia kr. til dækning af nye udgifter og de forringelser af venstre-regeringens finanslovsforslag, der er gennemført.

Disse uomstødelige kendsgerninger betyder jo, at skattelettelserne er bragt i alvorlig fare på et tidspunkt, hvor der tilsyneladende ikke er nogen ændring i beskæftigelsesforholdene. Det er ikke alene et utilfredsstillende resultat af regeringens hidtidige indsats, det er simpelt hen uacceptabelt. Derfor må jeg sige, at nu må regeringen holde op med at leve på sine illusioner. Arbejdsledigheden må bekæmpes på en anden og langt mere effektiv måde, og sparepolitikken må fastholdes, hvis man ikke vil forkaste de gennemførte skattelettelser.

Jeg vil godt derfor til sidst ligesom sammentage mit partis synspunkt.

Når regeringen til august kommer til folketinget for at få bragt orden i den situation, vi nu er bragt i, så må den forstå, at venstre vil sætte som sin betingelse for at medvirke, at det ikke bare er et spørgsmål om nu lynhurtigt at skaffe et eller andet beløb til dækning af det underskud, der findes. Vi må sætte som vores betingelse, at hele den økonomiske politik tages op til revision. Nu er festen forbi, og nu er vi nået frem til sandhedens øjeblik. Det er rigtigt, hvad hr. Kjeld Olesen siger, det er også sandhedens øjeblik for mange andre ting, for samarbejdet, for oppositionen, men det er først og fremmest sandhedens øjeblik for regeringen, for det er jo regeringens politik, som ikke har vist sig at kunne fungere.

Derfor må der efter vores opfattelse tilrettelægges en virkelig sparepolitik, ikke blot for i år, men også for de kommende år. Der må skabes sikkerhed for, at skattelettelserne kan bevares og efterhånden forøges. Der må gennemføres nye omkostningsdæmpende foranstaltninger, og virksomhedernes investerings- og produktionssevne må styrkes. Denne politik må samtidig udformes, så vi i løbet af de næste par år fjerner underskuddet på betalingsbalancen og får renteniveauet bragt ned.

Hvis regeringen søger samarbejde, så er det samarbejde om en sådan politik, venstre kan tilbyde. Samarbejde om regeringens hidtidige økonomiske linje interesserer os